

MỆNH MANG NỖI NHỚ

HỒNG VŨ LAN NHI

Nếu không có lời năn nỉ i ôi của Minh, tôi đã không đi ăn tối nay. Đã lâu lắm, tôi không còn hứng thú đi ăn, đi khiêu vũ, bởi một lẽ rất giản dị, là tôi không có người partner nào cùng nhảy ăn khớp với tôi. Ngày xưa ư? Gần như cuối tuần nào tôi cũng có mặt ở vũ trường. Minh là người đã dạy tôi những bước nhảy đẹp, những bước đi lả lướt, và thường thường Minh và tôi hay đi vào chiều thứ Sáu, cùng tôi đến vũ trường Majestic sớm, ra sàn nhảy khi ban nhạc vừa bắt đầu. Minh bảo, lúc ấy ngoài piste còn vắng, hai đứa để "biểu diễn" những bước tân kỳ mà Minh mới dạy tôi. Mà đúng thế, những người đi nhảy, thường còn đi ăn, lang thang đến gần 10 giờ mới tới.

Trong khoảng hơn nửa giờ vắng vẻ đó, Minh và tôi đã như hai cái bóng quấn lấy nhau theo từng nốt nhạc và hai đứa nhảy liên tiếp từ Boston, đến Rumba, rồi Tango, Paso và Bebop. Minh có vóc người cao, gọn, và dáng người nhảy rất đẹp. Minh và tôi lại cũng giống nhau ở điểm không thích Valse. Cũng vì không thích điệu này lắm, nên thường chờ đến hai điệu Slow và Valse dùng để nghỉ xả hơi.

Từ khi Minh bận, vũ trường vào những chiều thứ Sáu đã vắng bóng hai đứa.

Cả năm không khiêu vũ, tôi không còn hồ hởi đến những nơi có ánh đèn màu. Minh chỉ là người bạn, một người bạn thuần túy đã an ủi tôi những khi buồn, đã chia sẻ niềm vui, khi tôi gặp những điều tốt đẹp. Mỗi lần gặp một người bạn trai nào, tôi đều kể cho Minh nghe, và rồi Minh lại chúc tôi tìm được đúng mẫu người của mình. Minh chỉ nghe tôi kể, và chưa hề gặp mặt người nào. Người cuối cùng là Tiến. Tôi gặp Tiến trong một buổi hoà nhạc tình cờ. Chàng là người chính trong ban nhạc và là người tài hoa với ngón đàn dương cầm tuyệt vời, và phong cầm thì không có ai đối địch. Giọng chàng hát ấm.

Chúng tôi đã có những lúc tay trong tay ôm nhau đi trên bãi cát biển trong những buổi chiều mùa hè...Hai đứa đã có những lúc ngồi nhìn bóng đêm về trong căn phòng ấm cúng của

chàng, và nghe CD do chàng đàn và hát. Tiến và tôi đã có những đêm đi lên ngọn núi cao, ngồi ngoài trời ở một restaurant nổi tiếng thơ mộng và ấm cúng, nói cho nhau nghe những dạt dào của tâm hồn, những nhớ nhung khi vắng mặt, và nhất là, tiếng đàn trong đêm khuya đã làm day dứt con tim, đã làm mắt mờ đi vì những dòng lệ chảy dài trên khoé mắt...

Chúng tôi đã tâm sự nhiều với nhau, tưởng như thời gian không còn đủ để nghe nhau nói qua điện thoại. Ngày nào không mặt đối mặt, thì chúng tôi lại tìm nhau qua điện thoại, và thường thường khi tôi đã mở không nổi hai con mắt nữa, nói lời chúc nhau ngủ ngon, thì đồng hồ cũng đã chỉ gần 3 giờ khuya. Hai đứa tâm đầu ý hiệp là thế, và những tháng dài có nhau, tôi đã tưởng Tiến là Nửa Hồn của mình, và sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.

Tôi nghĩ thế, nhưng đã không làm đúng như tôi nghĩ. Tôi đã xa Tiến, không có lý do. Và thời gian xa nhau dài hơn thời gian hai đứa đã bên nhau...

Bỗng dưng tối nay, Minh gọi cho tôi, và hẹn hò đi ăn, rồi đi nhảy.

- Loan ơi, tối nay Minh đến đón nhé.

- Đón đi đâu ?

- Đi ăn, rồi khiêu vũ.

- Majestic hả ?

- Không, đằng Royal.

- Ngại quá.

- Nài nì đó.

- Không hề hời.

- Nài nì thêm, chịu chưa?

- OK

- 7giờ 30 phút Minh có mặt.

Tôi vội tắm rửa và thay áo quần. Đứng trước gương, tôi nhìn tôi thật sững sờ. Mắt đã quầng thâm vì ít ngủ. Người hơi mập ra vì lười không đi tập Bally mỗi ngày. Tôi đã bỏ bê tôi khá lâu. Còn đâu dáng nhanh nhẹn của những ngày có Tiến. Còn đâu nụ cười tươi của những ngày nói chuyện điện thoại, mà Tiến đã phải thốt lên:

- Nghe Loan cười, anh thấy lòng xốn xang vì nhớ, và muốn có em ngay bây giờ.

Tôi lại càng cười ròn rã hơn vì sung sướng. Tiếng cười đã lâu lắm không có ai nghe. Tôi thoa một lớp kem lên mặt, rồi một lần phấn nước, và đánh chút phấn thơm cho đều, kẻ đôi mắt bằng chì đen. Vẽ lông mày bằng chì nâu cho hợp với màu tóc... Màu son tươi cho khuôn mặt rạng rỡ. Tôi chưa tô khuôn mặt vì chưa biết chọn màu áo nào mặc tối nay. Thôi, màu nâu đậm, và chiếc khăn châle vắt hờ hững trên vai cho ấm cổ, và cũng để điệu cho đẹp nữa. Một chút nước hoa Calèche xịt vào hai bên tai, sau cổ ...

Tôi nhìn tôi trong gương, và thấy cũng hài lòng về mình. Phấn son đã làm thay đổi khuôn mặt chán nản, xấu xí của tôi thành tươi mát, và dễ thương.

Tôi còn đang cài giày, thì Minh đã đến. Minh thật đúng giờ, và luôn luôn là người không bao giờ sai hẹn.

Chiếc Volvo đã đưa chúng tôi đến một nơi ấm cúng, dễ thương, vì nhà hàng không to lắm. Chiếc bàn ở giữa nhà đã là nơi tôi chọn, để dễ nhìn ca sĩ, và nhất là để nhìn khách ra vào cho vui mắt, tôi đã chọn chỗ ngồi nhìn ra phía ngoài.

Minh chọn thực đơn, cá nướng và hai bát soup. Nước là soda chanh. Tôi nhìn Minh cảm động, vì biết Minh còn nhớ tôi thích uống Soda chanh.

- Minh rất chiều bạn gái, sao lại cứ một mình hoài vậy ?

- Thì cũng như Loan thôi.

Rồi Minh hát khẽ, giọng khá ấm:

- Dù đến rồi đi, tôi cũng xin tạ ơn người, tạ ơn trời ...

- Buồn hả ?

- Tại trời vào cuối năm buồn làm mình buồn theo ...

- Chỉ khéo đổ tại.

Hai bát soup được bưng ra, sau đó là rau, nước chấm, và sữa soạn chỗ cho món cá sắp được mang ra. Tôi bỗng sững người. Tiến đang đi vào, với một người đàn bà. Chàng giơ tay chào tôi, và tôi cũng giơ tay chào lại. Người đàn bà nhìn tôi rất lâu. Tôi biết chắc chắn lát nữa đây, chàng sẽ lên hát theo lời yêu cầu của các bạn.

Chàng chọn bàn ngồi chếch phía tôi, nhưng tôi đã không nhìn chàng một lần nào cho đến khi ban nhạc đánh bản Rumba đầu tiên, và mời mọi người ra sàn nhảy.

Minh dìu tôi ra sàn. Nơi đây, không khí thật dễ thương, tuy piste không rộng, cũng vừa đủ cho số khách tối nay ra sàn bước những bước nhẹ nhàng... Đa số là những cặp có tuổi, không có lớp người trẻ, cho nên không có những bản Twist giật gân. Ban nhạc one band man do ai đó điều khiển tôi không biết, dù người MC của nhà hàng đã giới thiệu. Tôi tránh không nhìn Tiến, và cũng im lặng không nói gì với Minh trong suốt bản nhạc. Trong số khách của nhà hàng tối nay, Minh đã gặp vài người quen. Còn tôi, chẳng biết ai, ngoài Minh và Tiến.

Minh và tôi cùng vài cặp khác đã không về chỗ ngồi khi điệu nhạc Chacha trở lên. Hai đứa tôi đứng là hai cái bóng đang di động, vì cả hai đều im lặng. Và cứ thế, ban nhạc lại chuyển sang Paso. Tôi về chỗ theo Minh. Tôi thích điệu Bebop, cho nên khi điệu nhạc Bebop vừa trở lên, Minh đưa tôi ra sàn. Chỉ có hai đứa tôi nơi sàn nhảy. Họ còn nghỉ ngơi, còn ăn uống, và còn ngồi nhìn ngắm Minh và tôi bước những bước đẹp. Tôi bỗng nhìn thấy Tiến đang ngồi nhìn ra sàn. Người đàn bà ngồi cạnh cũng chỉ là cái bóng im lìm, giống như tôi. Tôi không biết Tiến đang nghĩ gì. Nhưng tôi, tôi thấy lòng có điều gì khó tả. Có buồn, có xao xuyến, và lẫn lộn cả những gì hối hận ...

Tiến cũng mập ra nhiều. Chàng ngày xưa hay nói là thế, vậy mà tối nay, tôi lại thấy chàng im lặng, không cả ghé qua người ngồi cạnh để nói chuyện. Trong sự im lặng đó, tôi bỗng cảm thấy như có lời trách móc nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng như những lần tôi giận chàng, chàng đã tìm đủ cách làm hoà, để cuối cùng ôm tôi trong vòng tay say đắm ... Đôi mắt đẹp và sâu thẳm chàng nhìn tôi, đã làm thân tôi bủn rủn, và lòng tôi mềm như tơ trời. Đôi mắt ấy lúc này cũng

đang im lặng nhìn ra sàn ... Tôi hơi mỉm cười khi nghĩ thế nào chàng cũng tưởng Minh là bồ của tôi, và đó là lý do tôi xa chàng. Tôi biết là oan, nhưng làm sao tôi giải thích với chàng đây. Hơn nữa, tôi cũng chẳng cần phải giải thích. Mà giải thích làm sao khi tôi không có lý do nào để biện minh cho sự xa cách này. Chỉ một lần nào đó, tôi thấy không muốn gọi cho chàng, và rồi ngày tháng qua đi trong lặng lẽ. Tôi đã không đến với chàng vào những ngày lễ lớn như Giáng Sinh, như Tết Nguyên Đán. Chàng không gọi lại. Thế là xa nhau. Không một lời tứ giả.

Tôi về chỗ ngồi. Minh đang bị mấy người bạn kéo lại hỏi thăm. Tôi biết là Minh không hề hay biết người đàn ông tên Tiến, đang có mặt nơi đây là người đã một thời là Bồ của tôi. Người MC đã long trọng giới thiệu ca, nhạc sĩ Trần Mạnh Tiến, sẽ hát cho chúng ta nghe những bản nhạc trữ tình. Anh đi lên. Tay cầm micro, nhìn khắp mọi người rồi lên tiếng :

- Hôm nay trong bầu không khí ấm cúng thân thương, tôi nhận thấy ai cũng có đôi, đó là một hạnh phúc trời ban. Vậy tôi xin ca bài Hạnh Phúc Lang Thang, mà tôi mới làm cách đây vài tháng, để cống hiến quí vị. Và xin mời mọi người ra sàn nhảy với điệu Boston.

Minh nhìn tôi, và hai đứa bước ra piste. Tôi biết Tiến sẽ hát Boston, vì đó là điệu nhạc mà chàng cho là trữ tình nhất. Chàng đứng trên bục gỗ không cách xa tôi là bao, tôi hay chàng có thể giơ tay ra là bắt được nhau, mà sao tôi thấy xa xôi thế. Chàng nhắm mắt ru hồn vào những lời thiết tha ...Tôi vẫn bước đi theo điệu nhạc xập xình. Rồi chàng hát tiếp bài Mộng Dưới Hoa, cũng theo nhịp Boston.

... Nếu bước chân ngà có mối, xin em dựa sát lòng anh ...

Tôi bỗng nhớ đến lần ở nhà chàng, vào một buổi trưa im vắng, đang ngồi nghe nhạc, bỗng chàng kéo tôi đứng lên, vừa hát vừa ôm tôi ngả nghiêng theo nhịp Boston này ... Chàng không là người nhảy giỏi, và hình như cũng không thích khiêu vũ. Chàng chỉ thích đánh đàn và nhìn thiên hạ nhảy mà thôi...

... Mây từ đâu tôi đến, mờ dấu chân trời

Em, tại sao em đến cho tôi yêu vội

Cho một lần yêu cuối là phút lẻ loi

Em ơi hãy nói vạn lời sầu đắng như anh vừa trách anh .

Em một đêm cúi mặt để cay đắng rơi thành giọt lệ đời

Anh niềm đau đến muộn, từng chiều lặng im nhìn giông bão tới

Khi hồn em rã rời ngày vui xẻ đôi, tình bỗng xa xôi ...

Nhạc dứt. Tiếng hát cũng đã dứt, chỉ còn lại âm vang trong hồn tôi mà thôi. " Khi hồn em rã rời ngày vui xẻ đôi, tình bỗng xa xôi ..." Tôi lẩm nhẩm lời hát mà buồn.

MC lại mời những người nào thích giúp vui văn nghệ, xin mời lên. Nhiều người hát khá, nhiều người hát được, nhưng buồn cười là không bắt vào được, có lẽ vì không vững nhạc ký. Cô ta cứ đứng hoài, đến nỗi người nhạc sĩ phải lấy tay ra dấu. Lại còn có những người đang hát bỗng lạc giọng. Có lẽ người nhạc sĩ đã quen với cảnh này hoài, cho nên, ông ta cứ đánh đàn, người hát ư ử giọng mãi rồi cũng bắt giọng theo được. Hình như tiệm ăn nhỏ nào bây giờ cũng có mục văn nghệ Hát Cho Nhau Nghe để dụ khách. Có nơi chỉ có hát không thôi. Minh gần như bài nào cũng đưa tôi ra sàn. Tôi biết chắc chắn là Tiến đang nhìn tôi đi tới đi lui, quay trước,

quay sau. Có lẽ đây là lần đầu tiên Tiến nhìn tôi nhảy đầm trong vòng tay người khác. Tôi thấy chàng có nói chuyện với người MC, vì từ khi ấy, tôi cứ thấy ông ta nhìn tôi hoài.

- Anh nói gì với họ để họ nhìn em thế ? Anh có trách em không, là đã ra đi mà không nói với anh một lời, không cho anh biết lý do vì sao. Chắc anh nghĩ em chê anh nghèo. Hay là anh hỏi họ có biết thằng cha đẹp trai, trẻ tuổi, nhảy giỏi kia là ai không ??.

Không biết vô tình hay dụng ý, mà anh đánh đàn bài Tennessee Waltz, rồi ông MC còn kể câu chuyện đó là khi đi nhảy, cô bạn đã giới thiệu bồ của mình cho người bạn gái, và sau khi họ nhảy với nhau một bản Valse, thì cô bạn đã cướp mất người yêu của cô ta.

- Có phải anh nghĩ người đàn ông nhảy giỏi, đẹp trai này đã lấy mất em nơi anh không ? Không đâu. Minh đã là bạn của em lâu rồi, trước cả khi em quen anh nữa kìa. Hai đứa em chỉ là bạn, tình bạn cao đẹp hiếm có trên đời giữa một người đàn ông và một người đàn bà ...

Rồi anh hăng say, trả lại đàn cho người nhạc sĩ, và anh hát một hơi 6 bài thành một liên khúc thật tuyệt vời.

... Những con đường xưa, giờ đây chỉ còn mình anh đi lang thang tìm lại hình bóng xưa đã ngút ngàn ...

Có phải đó là những lời thề trách nhau không hả anh, và Hạnh Phúc Lang Thang như đời anh đang lang thang, như đời em đang một mình lẻ bóng, nhưng em vui và cho mình là một người quá ư hạnh phúc, khi có được một người yêu hát cho em nghe, đánh đàn cho em nhảy... Và những bước chân em như đã một lần quyện vào bước chân anh, đã làm em bước hụt hẫng trong buổi khiêu vũ tối nay.

HỒNG VŨ LAN NHI – 25/1/05

Nguồn: <https://nhinrabonphuong.blogspot.com/2024/06/menh-mang-noi-nho-hong-vu-lan-nhi.html>

www.vietnamvanhien.org

